Ранком, як стало лиш світати,
Прийшли під церкву царські слуги.
Як стали дзвони забирати,
Понісся плач жалю і туги…

Так дзвони плакали, ридали,
І плач їх бив в мужицькі груди;
На віз солдати їх кидали,
А він мовчав, мовчали й люди…

Вже їдуть… Все село в тривозі,
Хтось там зітхнув, хтось сльози ронить.
А дзвін ридає по дорозі:
"Хто ж на вечірню вам задзвонить?.."

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.